

Λάνα Ρούμπαν

Το βαλς των λουλουδιών

(μετάφραση: Αλεξάνδρα Νικόλσκαγια)

Μια φορά κι έναν καιρό, γύρω από ένα βασιλικό ανάκτορο υπήρχε ένας όμορφος κήπος. Σε αυτόν τον κήπο ζούσαν ωραία σπάνια λουλούδια. Τα έφεραν εδώ από όλο τον κόσμο και τα φύτεψε πολύ προσεκτικά με τα χέρια του ο βασιλικός κηπουρός. Τι λουλούδια ήταν αυτά!

Τροπική όμορφη Ορχιδέα, ευωδιαστή ολλανδική Τριανταφυλλιά, υπεροπτική κυρία Μανόλια, υπερήφανη βαρόνη Γαρδένια, ιρλανδικές δίδυμες Καμπανούλες, εκλεπτυσμένος και κομψός κούκλος Νάρκισσος, ευγενής και μορφωμένος τζέντλεμαν Γλαδίολος, ανθοφόρο Γιασεμί, ντυμένο με πολυτελή λευκό μανδύα, σαν να ήταν ο ίδιος ο βασιλιάς, και άλλα εξωτικά λουλούδια όλων των χρωμάτων και αποχρώσεων.

Ανάμεσά τους ήταν ένας πολύ σπουδαίος καρδινάλιος Κάκτος Γουατεμάλας. Ήταν πολύ σπάνιος και το ήξερε, όπως το ξέρανε και οι υπόλοιποι. Επιπλέον, ήταν ο παλαιότερος κάτοικος του κήπου, γι'αυτό απολάμβανε τον μεγαλύτερο σεβασμό και θεωρούνταν επικεφαλής του βασιλικού κήπου.

Και ξαφνικά φύτρωσε σε αυτόν τον αξιοπρεπή κήπο ένα απλό λουλουδάκι - ένα ταραζάκο. Κανείς δεν το φύτεψε και κανείς εξάλλου δεν το προσκάλεσε να εμφανιστεί εκεί.

- Ρε συ, μπουμπούκο! - με το προστατευτικό ύφος ρώτησε ο σπουδαίος Καρδινάλιος Κάκτος.

- Εγώ; - τον κοίταξε με έκπληξη το Ταραζάκο.

- Εσύ, εσύ. Μήπως τυχόν να χάθηκες;

- Όχι, δεν χάθηκα, εγώ μεγαλώνω εδώ, εδώ είναι οι ρίζες μου. Εδώ είναι το σπίτι μου!

- Τι; - πετάχτηκε η Γαρδένια, - Άκουσα σωστά;

- Λέει ότι εδώ είναι το σπίτι του, οι ρίζες του - αλαζονικά σχολίασε η κυρία Μανόλια.

- Το σπίτι του; - εξοργίστηκε η Ορχιδέα - αυτό είναι το δικό μας σπίτι! Και είσαι εδώ απρόσκλητος επισκέπτης!

- Είμαστε όλοι επισκέπτες σε αυτή τη Γη - συλλογίστηκε το Ταραζάκο - ακόμα και η άνοιξη είναι μόνο προσωρινά φιλοξενούμενη εδώ. Στη συνέχεια θα έρθει το καλοκαίρι, που ακολουθείται από το φθινόπωρο και το χειμώνα...

- Αγόρι μου, τι καταλαβαίνεις εσύ από τέτοια υψηλής σημασίας θέματα, - είτε σαρκαστικά η κυρία Μανόλια.

Η ίδια η κυρία Μανόλια φυσικά ήταν έμπειρη σε "υψηλά" θέματα, γι'αυτό και είχε ξεπεταχτεί πάνω από το φράχτη, και τα πλούσια άνθη της μπορούσε να τα δει κανείς ακόμα και από τα παράθυρα του βασιλικού ανακτόρου.

Η κυρία Μανόλια από την υψηλή θέση της λάτρευε να δίνει τις συμβουλές της σε όλους και να εκφράζει τις απόψεις της σχετικά με διάφορα ζητήματα. Έψαχνε πάντα αφορμή για κουβέντα.

- Ας γνωριστούμε! Ονομάζομαι Ταραξάκο, και είμαι πράσινο γιατί είμαι ακόμα νέο - συστήθηκε το λουλούδι. - Αλλά αναπτύσσομαι γρήγορα και θα ανθίσω σύντομα!

- Κοιτάξτε τον! Εκείνος ισχυρίζεται ότι είναι λουλούδι! - ξεφύσηξε περιφρονητικά η Ορχιδέα.

- Δε μου λες, μήπως είσαι κιόλας βασιλικό λουλούδι; - γέλασε ο Γλαδίολος.

- Τι λουλούδι είσαι εσύ! - ξέσπασαν στα γέλια οι δίδυμες Καμπανούλες. - Δε είσαι τίποτε παρά ένας απατεώνας! Νύχτα εισέβαλες στον κήπο μας, και τώρα μας μεγαλοπιάνεσαι εδώ πέρα. Σιγά, μην είσαι και λουλούδι!

- Εδώ υπάρχουν μόνο εκλεκτά λουλούδια! - υποστήριξε τους φίλους της η βαρόνη Γαρδένια. - Να ήξερες εσύ τι περάσαμε εμείς για να βρεθούμε στο βασιλικό παλάτι... Την Ορχιδέα, για παράδειγμα, την έφεραν από τα τροπικά νησιά του Ειρηνικού Ωκεανού, τις αδελφές Καμπανούλες τις εξήγαγαν από την Ιρλανδία, εμένα - από την Αγγλία, ενώ η κυρία Τριανταφυλλιά κατάγεται από την Ολλανδία. Κι εσύ; Από που στο καλό βρέθηκες εδώ, ποίος σ'έφερε εδώ; Ποιος σε φύτεψε;

- Κανείς δεν με φύτεψε, φύτρωσα από μόνο μου. Δεν με έφεραν από κάπου, γεννήθηκα εδώ ανεξάρτητα και μεγαλώνω εδώ. Και όπου γεννήθηκα εκεί θεωρώ ότι είναι και η πατρίδα μου. Η πατρίδα μου είναι εδώ, σε αυτόν τον κήπο, και δεν έχει καμία σημασία τι κήπος είναι αυτός, βασιλικός ή απλός. Δεν μ'ενδιαφέρει αυτό. Σημαντική είναι μόνο η ζωή! Αγαπώ την ίδια τη ζωή! Ο Θεός με δημιούργησε εδώ, οπότε εδώ μεγαλώνω!

- Ο Θεός με δημιούργησε εδώ! Χα, χα! Τι ξέρεις για το Θεό! Άκου τον! Το στόμα σου γάλα μυρίζει ακόμα, - ξέσπασε σε γέλια ο Γλαδίολος, και μαζί του γέλασαν όλα τα λουλούδια.

- Πιστεύω ότι ο Θεός - είπε ήρεμα το Ταραξάκο, - είναι ο ήλιος. Και η αγάπη του για μας είναι η αγάπη στις καρδιές μας, διότι χωρίς τον ήλιο η ζωή είναι αδύνατη, όπως και χωρίς αγάπη. Όλοι μεγαλώνουμε κάτω από τις τρυφερές ακτίνες του. Ας τραγουδήσουμε έναν ύμνο στον ήλιο και ας τον ευχαριστήσουμε που μας έδωσε την ζωή.

- Κοιτάξτε, ο τύπος είναι ένας φιλόσοφος! Σκέτος νεαρός Σωκράτης! - γέλασε τότε πιο δυνατά ο Γλαδίολος. - Καλύτερα να πας στον τόπο καταγωγής σου, και να μην μας ενοχλείς με τις ανοησίες σου.

- Σιγά μην έχει τόπο καταγωγής αυτός, Θεέ μου, - χαχάνισε ο κομπός κούκλος Νάρκισσος. - Ξεριζωμένο αγριόχορτο είσαι! Ζιζάνιο! Ας τον αφήσουμε ήσυχο, δεν πιάνει πολύ χώρο, και δεν μπορεί να βλάψει την ομορφιά μας, οπότε ας μείνει εδώ.

"Εντάξει" - συμφώνησαν τα λουλούδια και άφησαν το Ταραξάκο να μένει μαζί τους στον κήπο.

Μερικές φορές στο βασιλικό παλάτι διοργανώνονταν υπέροχες βραδιές χορού, όπου μαζεύονταν όλη η αριστοκρατία. Και τότε από το παλάτι ακούγονταν οι θαυμάσιοι ήχοι της μουσικής που πλημμύριζαν όλο τον κήπο.

Εκείνες τις ημέρες όλα τα λουλούδια απολάμβαναν το να παρακολουθούν πως στροβιλίζονται τα βασιλικά ζευγάρια στον ξέφρενο χορό.

- Αχ, είναι καταπληκτικό θέαμα, - θαύμαζε η όμορφη Ορχιδέα .

- Ναι, είναι θεϊκό! - συμφώνησε μαζί της η Γαρδένια.

- Δεν υπάρχει πιο θαυμάσιος χορός! - πρόσθεσε ο κούκλος Νάρκισσος.

- Και τι χορός είναι αυτός; - ρώτησε με ενδιαφέρον το Ταραξάκο.

- Αχ, αγόρι μου, δεν θα το καταλάβεις - αναστέναξε η κυρία Μανόλια. Αυτό είναι το βαλς! Ο χορός των βασιλιάδων!

- Και γιατί το χορεύουν;

- Επειδή είναι ευτυχισμένοι! - του απάντησε η κυρία Μανόλια.

- Δηλαδή μπορώ και εγώ να χορεύω το βαλς; - αναφώνησε ευτυχισμένα το Ταραξάκο.

- Χμ, θα μπορούσες, αν έβγαζες κάνα άνθος... - με ένα πικρό χαμόγελο μπήκε στην συζήτηση ο σπουδαίος κάκτος.

Όλοι δεν είχαν καμία αμφιβολία ότι το Ταραξάκο είναι ένα απλό χόρτο, αλλά σύντομα τους περίμενε μια έκπληξη.

Ήρθε το καλοκαίρι, βγήκε ο τρυφερός ήλιος και το Ταραξάκο άνθισε. Διαπιστώθηκε ότι έχει φωτεινά, πυκνά μαλλιά, που αποτελούνται από πολλές ακτίνες σαν ένας μικρός ήλιος.

- Οε! Οε! Κοιτάξτε όλοι! Άνθησα! - χάρηκε το Ταραξάκο.

- Άνθησε; - γύρισε δυσαρεστημένη η νυσταγμένη Τριανταφυλλιά.

- Λοιπόν, και τι φωνάζεις σαν τρελός πριν καλά καλά ξημερώσει; Τα βασιλικά λουλούδια ακόμα κοιμούνται!

- Μα ο ήλιος είχε ανέβει πια στον ουρανό! - ειλικρινά δεν κατάλαβε το Ταραξάκο. - Πώς μπορεί να κοιμάται κανείς ενώ ο ήλιος έχει ανατείλει! Ο ουρανός είναι καταγάλανος, έχει δροσιά πάνω στα φύλλα! Σηκωθείτε! Σηκωθείτε! Ας τραγουδήσουμε έναν ύμνο στον ήλιο! Ας τον ευχαριστήσουμε για το υπέροχο πρωινό και ας του ζητήσουμε να μας στείλει μια ζεστή βροχούλα.

- Ακουσέ με, ζιζάνιο, κλείσε το στόμα σου τώρα! Μου χαλάς τον ύπνο! Σαν να έχεις μεγάλη ιδέα για τον εαυτό σου, - του έριξε ένα κρύο βλέμμα η βαρόνη Γαρδένια - Γιατί πιστεύεις ότι κάποιος θα τραγουδήσει μαζί σου;

- Ναι, και τέτοια ακατάλληλη ώρα κιόλας! - φώναξε η Ορχιδέα.

- Κάτσε ήσυχα, - διέταξε απειλητικά ο Κάκτος.

- Μα δεν μπορώ να καθίσω ήσυχα - είπε με παράπονο το Ταραξάκο. -

Είμαι συγκλονισμένος! Δεν μπορώ να κρατήσω τα συναισθήματα μου! Η ζωή είναι τόσο όμορφη, τόσο εκπληκτική, και έτσι θέλω να μοιραστώ αυτή τη χαρά μου!

- Να μοιραστείς; Φτάνει πια, - θύμωσε ο Γλαδίολος - Για να ξέρεις, όπως λένε "στο χωριό των τυφλών, κλείσε κι εσύ τα μάτια".

- Πως; Είναι το χωριό των τυφλών εδώ; - ρώτησε αθώα και με αφέλεια το Ταραξάκο.

- Όχι, σ'ένα τρελάδικο καταλήξαμε να είμαστε! - νευρικά μουρμούρισε το δυσαρεστημένο Γιασεμί. Αλήθεια, μα τι γίνεται εδώ πέρα; Μας ξύπνησες όλους! Μας χάλασες την ηρεμία μας! Και για ποιο λόγο; Άνθησες, και τι έγινε; Εμείς εδώ και πολύ καιρό έχουμε ανοίξει τα άνθη μας και δεν φωνάζουμε γι' αυτό ώστε να μας ακούσει όλος ο κόσμος.

- Εσύ ειδικά δεν έχεις και να δείξεις τίποτα το ιδιαίτερο - πείραξε το Ταραξάκο η Ορχιδέα. - Κοίτα πόσο κομψά περιγράμματα έχουν τα λουλούδια του κήπου... Ενώ εσύ, τι έχεις στο κεφάλι σου; Μοιάζει σαν καλλιτεχνικό χάος. Καλύτερα μη μιλάς!

Φυσικά, μια τέτοια αρνητική αντιμετώπιση θα στεναχωρούσε οποιονδήποτε, αλλά όχι το Ταραξάκο. Ήταν τόσο χαρούμενος για την νέα μέρα, και επίσης το γεγονός ότι τελικά άνθισε του έδινε τριπλάσια ευχαρίστηση. Τώρα είναι ένα ενήλικο και ανεξάρτητο ταραξάκο. Και τώρα είναι υπεύθυνο για τον εαυτό του! Γι' αυτό ήταν δύσκολο να του χαλάσει τη διάθεση του κανείς. Αντίθετα, ήταν τόσο χαρούμενος που δεν μπορούσε να καθίσει στη θέση του και άρχισε να ταλαντεύεται από πλευρά σε πλευρά.

- Κάτσε ήσυχα, σου είπα! - διέταξε απειλητικά ο Κάκτος.

- Σταμάτα να ταλαντεύεσαι μπρος και πίσω! Με εκνευρίζει αυτό, - είπε ο αγριεμένος Νάρκισσος .

- Δεν ταλαντεύομαι ακριβώς - απάντησε το ευτυχισμένο Ταραξάκο. - Χορεύω! Φαντάζομαι ότι περιστρέφομαι στον χορό της ευτυχίας που με συναρπάζει! Θυμηθείτε, μια φορά μου είπατε ότι θα μπορώ να χορεύω όταν ανθίσω. Και ορίστε - έχω ανθήσει! Είμαι τόσο χαρούμενος! Γι' αυτό χορεύω!

- Τι αλλόκοτο πλάσμα! - γέλασαν οι αδελφές Καμπανούλες.

- Χορεύει! Κοιτάζτε τον ξανά! - χαμογέλασε η υπερήφανη Γαρδένια.

- Και εσείς, βαρόνη Γαρδένια, και εσείς, χορέψτε μαζί μου! - και το Ταραξάκο αγκάλιασε την Γαρδένια και άρχισε να περιστρέφεται χορεύοντας μαζί της!

- Ωχ! Βοήθεια! Το κεφάλι μου! Το κεφαλάκι μου! Ζαλίστηκα! Σταμάτα αμέσως! Άσε με τώρα! - φώναξε η Γαρδένια.

- Με συγχωρείτε - είπε απολογητικά το Ταραξάκο και απομακρύνθηκε από την Γαρδένια

- Πώς τόλμησες να με αγγίξεις! - ούρλιαξε η βαρόνη, και η κραυγή της ακούστηκε σε όλο τον κήπο. - Έξω, φύγε από τον κήπο μας!

"Δεν έπρεπε να τον αφήσουμε να ζήσει εδώ μαζί μας! Διαταράσσει την κοινή ησυχία! Δεν είναι ένας από εμάς! Δεν είναι δικός μας!" - επαναστάτησαν τα λουλούδια.

Πρώτος ξεκίνησε την ομιλία του ο σπουδαίος Καρδινάλιος Κάκτος.

- Έχεις ξεπεράσει όλα τα όρια της ευπρέπειας, - είπε. - Τι θράσος! Πρόσβαλες την βαρόνη Γαρδένια!

- Μα... εγώ - ήθελε να δικαιολογηθεί το Ταραξάκο, όμως τον διέκοψε αμέσως ο Κάκτος.

- Είσαι περιττός εδώ! Ξένος!

- Μα τίποτα δεν είναι περιττό στην φύση, - ανταπάντησε ήσυχα το Ταραξάκο - και εξίσου τίποτα δεν είναι ξένο! Και εσείς είστε για μένα σαν συγγενείς!

- Ω Θεέ μου! - ταρακουνήθηκε από το γέλιο η Ορχιδέα. - Δεν μπορώ άλλο, συγγενή!

- Μα πώς δεν καταλαβαίνετε: όλοι μας είμαστε μέρος ενός συνόλου. Είμαστε μια μεγάλη οικογένεια και πρέπει να ζούμε εδώ και τώρα! Ο χρόνος περνάει γρήγορα, σαν ένας χορός. Και δεν επιστρέφει. Η ζωή μας είναι ένα βαλς! Το βαλς των λουλουδιών! Χαμογελάστε λοιπόν! Και η ζωή θα σας απαντήσει με ένα χαμόγελο! - προσπάθησε να εκφράσει στους κατοίκους του κήπου τα βαθιά και ειλικρινή αισθήματά του το Ταραξάκο.

Αλλά τα υπναλέα λουλούδια το μόνο που έκαναν ήταν, περήφανα, να του γυρίσουν την πλάτη.

Από εκείνη την ημέρα το Ταραξάκο άρχισε το πρωινό του με χορό, πλημμυρίζοντας τον κήπο με τα χαρούμενα τραγούδια του.

- Αυτό δεν θα διαρκέσει πολύ - προφήτευε η Ορχιδέα, κριτικά κοιτάζοντας τον ανεπιθύμητο κάτοικο. - Δεν το έχει αγγίξει ο κηπουρός με το χέρι του. Τέτοια φυτά δεν ζουν πολύ, θα δείτε, θα γεράσει γρήγορα, θα μαραθεί, και δεν θα ξυπνάμε πια το πρωί από τα αλλόκοτα τραγούδια του και δεν θα παρακολουθούμε πια τις εκκεντρικότητες του.

Ναι, στα λουλούδια του κήπου δεν άρεσε το Ταραξάκο με τίποτα, ακόμα και να μαραινόταν, δεν θα τον αποδέχονταν! Αλλά τους άρεσε πολύ να κουτσομπολεύουν για αυτό, και συνήθως τα σχόλια τους ήταν αρνητικά.

- Τι μίσχο έχεις εσύ! - άρχισε να πειράζει το Ταραξάκο ο κομψός Νάρκισσος. Λεπτός! Λείος! Χλωμός! Δεν είναι της μόδας! Θα μπορούσες να αναπτύξεις κάτι πιο ενδιαφέρον απ'αυτό.

- Ότι μου έχει δωρίσει η φύση με αυτό ζω, - απάντησε το καλοκάγαθο Ταραξάκο. - Αλλά ο μίσχος μου είναι ασφαλής: ούτε η μελίγκρα ούτε οι κάμπιες μπορούν να κρατηθούν - όλες γλιστράνε και πέφτουν κάτω. Ενώ εσάς σας ψεκάζουν και σας φαρμακώνουν συνεχώς.

- Από το γέλιο πέφτουν - το κορόιδευε η όμορφη Ορχιδέα. - Συνήθισαν την αβρότητα της υψηλής κοινωνίας, ενώ εδώ φύτρωσε λαθραία ένας τέτοιος απλός κουτεντές ...

- Και η απλότητα έχει την ομορφιά της! - ανταπάντησε το Ταραξάκο. - Η ομορφιά είναι παντού! Η ομορφιά είναι ένα δώρο της τύχης! - είπε ποιητικά το μικρό λουλουδάκι. - Η αληθινή ομορφιά έρχεται από μέσα, από την καρδιά, και δεν έχει σημασία πόσο μακρύς είναι ο μίσχος και πόσο πλούσια φαίνονται τα λουλούδια σου.

- Ναι ρε όμορφε - το κοίταξε λοξά η Ορχιδέα - ήδη σιγά σιγά γερνάς. Να, έβγαλες αρκετές άσπρες τρίχες.

- Όποιος γερνάει, γίνεται πιο σοφός - πάλι βρήκε την απάντηση το Ταραξάκο.

Πραγματικά ανάμεσα στα κίτρινα πέταλά του σαφώς εμφανίστηκαν κάτι σαν άσπρα χνούδια. Και, μια μέρα, ξαφνικά άλλαξε εντελώς την εμφάνισή του. Τα φωτεινά μαλλιά του εξαφανίστηκαν τελείως και στη θέση τους φόρεσε ένα χνουδάτο, σχεδόν διαφανές σκουφάκι.

- Ωχ, μανούλα μου! - αναστέναζε από τα γέλια της η Ορχιδέα. - Βρε-βρε, το γεροντάκο μας! Αλλόκοτο πλάσμα! Και με τι μοιάζεις ρε συ τώρα;

- Ακριβώς σαν μια ξερή αφάνα είσαι! - χαχάνισε ο Νάρκισσος.

- Όχι! Τώρα μοιάζω με ένα συννεφάκι! - χαιρόταν το Ταραξάκο. - Κατά τη γνώμη μου, είμαι ακόμα καλύτερα από ό, τι ήμουν πριν! Και το κεφάλι μου είναι τόσο ελαφρύ τώρα!

- Μπα! Όχι! Εγώ δεν θα άντεχα τέτοια ασχήμια, - πρόφερε ο κομπός Νάρκισσος, - καλύτερα να πέθαινα παρά έτσι ...

- Δεν υπάρχει τίποτα καλύτερο, - αντιμιλούσε το Ταραξάκο - Η ζωή είναι πάντα καλύτερη από το θάνατο! Το να ζεις έχει ενδιαφέρον! Δείτε τι ομορφιά έχει τριγύρω! Αγαπώ τη ζωή με όλη την καρδιά μου! - αναφώνησε το Ταραξάκο και η φωνή του ακούστηκε σε όλο τον κήπο.

- Σταμάτα να φωνάζεις σαν παλαβός! - δεν άντεξε άλλο η Ορχιδέα.

- Έχετε δίκιο, κυρία - σχολίασε με βαρύτητα ο Γλαδίολος. - Εγώ, παραδείγματος χάρη, είμαι τζέντλεμαν και συμπεριφέρομαι με αξιοπρέπεια. Συνεπώς ανθίζω για μεγάλο χρονικό διάστημα και πολύχρωμα. Ενώ αυτό... Τι περιμένεις απ'αυτό ... είναι πληβείος ...

- Μην βρίζετε παρακαλώ! - στράβωσε αμέσως ο κομψός Νάρκισσος. - Είμαι τόσο ευαίσθητος, τόσο εξευγενισμένος! Τα άνθη μου μαραίνονται από τα λόγια σας.

- Ηρεμήστε - χαμογέλασε η Ορχιδέα- με τέτοια ευαισθησία δεν ζουν πολύ. Θα σας κόψουν αγαπητέ μου και θα σας προσθέσουν στο βασιλικό μπουκέτο με άλλα παρόμοια άτυχα λουλούδια σαν εσάς.

- Τι; Εμένα? Θα κόψουν; - εξοργίστηκε ο Νάρκισσος. - Είμαι ζωντανό λουλούδι!

- Χα, χα, αυτό είναι! Είστε ένα λουλούδι! Ποιος θα σας ρωτήσει; Για πιο λόγο νομίζετε όλους μας έφεραν και μας φύτεψαν εδώ;

- Για να βλασταίνουμε εδώ! - είπε με πεποίθηση ο Νάρκισσος.

- Χα ... θα ήθελες να είναι έτσι! Μόνο για την διασκέδαση! Υπηρετούμε τον βασιλιά! Είμαστε όλοι υπηρέτες του βασιλικού κήπου! Και εσύ είσαι ο υπηρέτης του!

- Εγώ; Υπηρέτης; Πώς τόλμησες να με ονομάσεις έτσι! Εσύ κοίτα τον εαυτό σου, εξωτική λιάνα! - πετάχτηκε ο Νάρκισσος.

- Σας παρακαλώ, μην τσακόνεστε, φίλοι! - ξαφνικά παρενέβη στον καβγά το Ταραξάκο. - Δεν υπάρχει κανένας λόγος! Είμαστε όλοι ζωντανοί, όλοι ανθίζουμε! Ας απολαμβάνουμε κάθε μέρα της ζωής μας, επειδή είναι τόσο μικρή! Εμείς ανθίζουμε και μαραινόμαστε τόσο γρήγορα! Γιατί λοιπόν να χαλάμε αυτές τις υπέροχες στιγμές με τσακωμούς και διαμάχες; Ας αρχίσουμε καλύτερα να λέμε ο ένας στον άλλον καλά λόγια και να φερόμαστε στους άλλους όπως θα θέλαμε να φέρονται σε εμάς!

- Μάλιστα, γιατί να μην διαλογίζεσαι, φιλόσοφέ μας! Εσύ δεν έχεις τίποτα να φοβάσαι, - σιγοψιθύρισε θροΐζοντας τα φύλλα του το Γιασεμί. - Μπορείς να ανθίζεις όσο θέλεις. Μπορεί και να ζήσεις περισσότερο απ'όλους μας. Ποιανού θά'ρθει στο μυαλό να πάει στο βασιλικό παλάτι ένα τέτοιο σκιάχτρο;

- Θα ανθίζω τόσο όσο πρέπει, - είπε με σιγουριά το Ταραξάκο, - η φύση έχει προβλέψει τα πάντα, και δεν είμαστε εμείς που αποφασίζουμε πότε θα μαραθούμε.

- Ω, μην μιλάς για τα λυπηρά αυτής της ζωής - αναστέναξε η Τριανταφυλλιά, - Θά'θελα να κρατήσω τα άνθη μου λίγο πιο πολύ! Αλλά όσο πιο όμορφη, πιο ελκυστική για τα μάτια είσαι, τόσο πιο πιθανό είναι ότι θα σε κόψουν και θα σε προσθέσουν στο βασιλικό μπουκέτο.

Τα λουλούδια ζαρώσανε όλα απ' το φόβο τους. Αυτό το θέμα ήταν προφανώς δυσάρεστο για όλους.

- Η ζωή είναι σύντομη ... - ψιθύρισε η Τριανταφυλλιά. - Όλοι θα μαραθούμε αργά ή γρήγορα.

- Αλλά όσο είμαστε ζωντανοί προτείνω να χαιρόμαστε! - δήλωσε το Ταραξάκο, κουνώντας το άσπρο σφαιρικό κεφαλάκι του.

- Άντε, να χαιρέσαι, - είπε εκδικητικά ο Γλαδίολος. - Θα δούμε όταν φυσήξει ο αέρας πώς θα ξεγυμνωθείς θλιβερά.

- Γιατί θλιβερά; - χαμογέλασε το Ταραξάκο. - Μετά ο άνεμος θα σκορπίσει τους σπόρους μου στον κήπο, και θα φυτρώσουν νέα λουλούδια, - είπε ευτυχισμένα.

Και μια μέρα αυτό συνέβη. Ήρθε το φθινόπωρο, άρχισε να φυσάει ο άνεμος. Και το Ταραξάκο έχασε όλα τα μαλλιά του μέσα σε μια στιγμή, μόνο λίγες τρίχες μείνανε. Αλλά σύντομα και αυτές του έπεσαν.

- Φαλακρός! - τον πείραζε ο Γλαδίολος - ναι, έγινες φαλακρός, χιουμορίστα μας.

- Λοιπόν, και πως αισθάνεσαι τώρα; - σαρκαστικά ρώταγε η Ορχιδέα - δεν φυσάει; Δεν παγώνει η φαλάκρα σου; Ακόμα χαιρέσαι τη ζωή σου;

- Έτσι είναι η ζωή, αλλάζουν όλα συνεχώς - ήρεμα απαντούσε το Ταραξάκο. - Η άνοιξη είναι η παιδική ηλικία μας, το καλοκαίρι - τα νιάτα μας, το φθινόπωρο συμβολίζει την ωριμότητα, ενώ όταν έρχεται ο χειμώνας φέρνει τα γερατειά. Και τώρα όλοι μας πλησιάζουμε τον γηρασμό. Η ζωή είναι καταπληκτική! Και είμαι ευγνώμων για κάθε μέρα που έζησα. Και εσάς, αγαπητοί φίλοι μου, σας ευχαριστώ που σας έχω, και έχω ζήσει μαζί σας μια χαρούμενη και ευτυχισμένη ζωή! Κοιτάξτε, φίλοι! Έρχεται η βροχή! Ας χορέψουμε όλοι μαζί!

Και άρχισε να στροβιλίζεται στο χορό ευτυχισμένα.

- Χα, χα, χα, - γέλασαν όλα τα λουλούδια τόσο δυνατά που φαινόταν ότι με το Ταραξάκο γελάει όλος ο βασιλικός κήπος.

Άρχισε να βρέχει, και όλα τα λουλούδια κρύφτηκαν, και μόνο το Ταραξάκο συνέχισε τον μοναχικό χορό του, τον τελευταίο χορό του στη βροχή.

Έπεσε η νύχτα και το Ταραξάκο μαράθηκε ήσυχα.

Το πρωί τα λουλούδια του κήπου δεν άκουσαν κανένα τραγούδι. Κανείς δεν χαιρετούσε τη νέα μέρα. Επικρατούσε μια ασυνήθιστη ησυχία.

- Βρε Ταραξάκο! Μην αργήσεις, ξημερώνει! - κάλεσε ο Γλαδίολος.

- Ταραξάκο, γεια! - τον ακολούθησε ο Νάρκισσος - Που είναι αυτός, μήπως έχει μαραθεί;

- Δεν υπάρχει ηρεμία ούτε μέρα ούτε νύχτα - μουρμούρισε η Τριανταφυλλιά - καλά, τι έκανε πάλι;

- Έχει μαραθεί - ανακοίνωσε με μια παράξενη, τεταμένη φωνή η Ορχιδέα.

- Πώς, έχει μαραθεί; - άρχισαν να κοιτάζουν ολόγυρα τα λουλούδια, ανοίγοντας τα μάτια τους.

Και είδαν εκεί όπου βρισκόταν παλιά το Ταραζάκο, ότι στο έδαφος έμεινε μόνο ο αποξηραμένος μίσχος του μέσα σε μερικά μαραμένα φύλλα και τίποτα άλλο.

- Αργά ή γρήγορα θα έπρεπε να συμβεί - είπε ο Γλαδίολος. - Όλοι θα βρεθούμε εκεί!

- Δόξα τω Θεό, τώρα κάθε πρωί, μπορούμε να κοιμόμαστε λίγο παραπάνω - εξέφρασε διστακτικά ο Νάρκισσος.

- Έτσι συμβαίνει... Ζούσε ένα λουλούδι, και δεν υπάρχει πια - αναστέναξε απαλά η Τριανταφυλλιά.

- Ήταν το αγόρι μας, το Ταραζάκο - πικρά μουρμούρισε η Μανόλια, - Στ'αλήθεια, έχει μαραθεί;

- Ναι... - δήλωσε με θλίψη ο Καρδινάλιος Κάκτος.

Η μέρα πέρασε κάπως μελαγχολικά, τα λουλούδια κοιτάζονταν μεταξύ τους και έβλεπαν ότι δεν έχουν πια τόσο ανθηρή όψη όπως και πριν.

Τα ίχνη του μαρασμού άγγιζαν την όμορφη Ορχιδέα. Έχει απανθίσει η Τριανταφυλλιά, έχασε τα πλούσια άνθη της και η κυρία Μανόλια. Έδειχνε φθίνουσα κατάσταση η βαρόνη Γαρδένια. Οι αδελφές Καμπανούλες δεν ήταν πια τόσο χαρούμενες. Ήδη ήταν δύσκολο κανείς να χαρακτηρίσει όμορφο τον κομψό Νάρκισσο. Άρχισαν να μαραίνουν τα χαμηλότερα λουλούδια του Γλαδιόλου. Ακόμη και το εντυπωσιακό Γιασεμί έβγαλε τον χιονόλευκο βασιλικό μανδύα του. Αυτό ήταν βέβαια λυπηρό, αλλά η ουσία ήταν αλλού. Ο καθένας προσπαθούσε να καταπνίξει ένα παράξενο συναίσθημα ... Τους έλειπε το Ταραζάκο. Ναι, δεν ήταν από τον κύκλο τους, ήταν ενοχλητικό, συχνά μιλούσε αδέξια, και συχνά τους εκνεύριζε με την ανόητη αισιοδοξία του, αλλά ζούσε. Και το συνήθισαν.

- Είναι κάπως παράξενο ... Κανείς δεν τραγουδάει πια, δεν χορεύει ... - συλλογίστηκε η Ορχιδέα.

- Ήταν βέβαια ένα χαζούλικο, αλλόκοτο λουλούδι, αλλά είχε πλάκα, - εξέφρασε την γνώμη του ο Γλαδίολος.

- Ναι, μας διασκεδάζε, και δεν μας άφηνε να βαρεθούμε, αυτό είναι σίγουρο- θυμήθηκε ο Νάρκισσος.

- Πω, πω ... ένα ξένο, εκκεντρικό πλάσμα, και σ'όλους μας λείπει - με έκπληξη δήλωσε η Γαρδένια.

- Δεδομένου ότι ήταν διασκεδαστικό - ξαφνικά έλυσε τη σιωπή του ο σπουδαίος Κάκτος - ήταν τόσο ας πούμε θετικός...

- Και όμως, έτσι είναι. Κουβέντιαζε για κάποιες ανοησίες, ενώ η ζωή άρχισε να φαίνεται πιο φωτεινή και πιο ποικίλη - επιβεβαίωσε ο Γλαδίολος.

- Ναι, και αυτό το μικρό κίτρινο σκουφάκι του, ήταν σαν τον ήλιο, - πρόσθεσε η κυρία Μανόλια.
- Και τώρα ο ήλιος μας έχε δύσει! - έβαλε τα κλάματα ο ευαίσθητος Νάρκισσος. - Δεν είναι πλέον μαζί μας! Ωωωωω!!! Πώς θα ζούμε τώρα;
- Πάψε με την υστερία σου! - φώναξε σε αυτόν η Ορχιδέα.
- Και λένε ότι οι άνδρες δεν κλαίνε! - την υποστήριξε η Γαρδένια.
- Και εμείς ζωντανοί είμαστε... - μουρμούρισε ο Κάκτος, και σκούπισε ένα δάκρυ.
- Φτάνει πια, ας ηρεμήσουμε όλοι! - με κατηγορηματικό τόνο διέταξε η κυρία Μανόλια. - Θυμηθείτε τι έλεγε το Ταραξάκο: η ζωή είναι όμορφη και καταπληκτική. Άραγε ας μην κλαίμε πια! Ας τραγουδήσουμε καλύτερα!

Και τα λουλούδια άρχισαν να τραγουδάνε ένα από τα ανόητα τραγούδια του Ταραξάκου, τα οποία είχαν μάθει απ'έξω, εφόσον τα άκουγαν κάθε πρωί. Τραγουδούσαν, και φαινόταν ότι στη κοινή χορωδία τους ξεχώριζε και η ζωντανή φωνούλα του Ταραξάκου.

- Αυτό είναι το πώς πρέπει να ζούμε ... Έτσι πρέπει, να είσαι σαν τον ήλιο για να λένε μετά οι φίλοι τα τραγούδια σου. Γιατί ζούμε όλοι μας, μα τι θα αφήσουμε πίσω μας; Τα νιάτα περνάνε, η ομορφιά μαραίνεται, αλλά η μνήμη, η μνήμη ζει για πάντα - ψιθύρισε ο Νάρκισσος και έκανε μια υπόκλιση με τον μίσχο του μπροστά στο Ταραξάκο, που κάποτε αγαπούσε τη ζωή.

- Θυμάστε πώς χόρευε; - με λυγμούς πρόφεραν οι αδελφές Καμπανούλες, - χόρευε κάτω από τον ήλιο όπως και κάτω από την βροχή. Αγαπούσε τον χορό!

- Ναι, πάντα μας καλούσε να χορέψουμε μαζί του, αλλά ήμασταν όλοι τόσο υπερήφανοι. Κάναμε μεγάλο λάθος και είχε δίκιο το Ταραξάκο! Πρέπει να ζούμε εδώ και τώρα! Ο χρόνος περνάει και δεν επιστρέφει. Απλά μόλις τώρα συνειδητοποίησα το νόημα των σοφών του λέξεων. Συγχώρεσέ μας, Ταραξάκο! Δεν σου είπαμε ότι στην πραγματικότητα σ'αγαπούσαμε!

- Γιατί να μην χορέψουμε για την μνήμη του; - πρότεινε η βαρόνη Γαρδένια.

"Άντε παιδιά!" - συμφώνησαν τα λουλούδια, και για πρώτη φορά, αγκαλιάζοντας ο ένας τον άλλον, άρχισαν να στροβιλίζονται σε χαριτωμένο χορό στη μνήμη του καλού και χαρωπού τους φίλου του Ταραξάκου.

- Είναι ένας χορός για σένα, αγαπητέ φίλε μας, - αναφώνησε η Ορχιδέα. - Σου δωρίζουμε "Το Βαλς των λουλουδιών"!

Σύντομα ήρθε ο χειμώνας, και όλα τα λουλούδια στον κήπο μαράθηκαν. Όταν την θέση του χειμώνα πήρε η άνοιξη, βγήκε ο τρυφερός ήλιος και παντού στον βασιλικό κήπο άνθισαν όμορφα μικρά λουλουδάκια, που έμοιαζαν με μικρούς ήλιους. Ήταν οι σπόροι του Ταραξάκου, που άφησε πίσω την πολύτιμη κληρονομιά του.

Τέλος.

22.02.14